

Я НАЗИВАЮСЯ СОСРІЯ ПРИСТАЙ
ЧЕБЕНЯК.

Я пишу мої спомени з моїх
дитячих літ. з села Улюч.
Повіт Березів.

Улюч було велике і гарне село.
Село рахувало 400 нумерів.
Село було поділене на три
частини. Перша частина це
була Борівниця. Друга кут
середина села і долів.

Найкраще пам'ятаю Борівницю.
Там де були наші підприємства.
Млин тартак і хата. У я там
народилася і жила в селі Улюч
до 12 року мого життя.

В Борівниці було більше
підприємців, чотири водні
млини і тартак мого батька
Михайла Чебеняк.

Улюч це було українське село,
але також жили роцьські
родини і жида. Усі уживали
українську мову, навіть поляки
і жида.

Українці і поляки це були господарі.
Жида мали малі підприємства.
з розмаїтими продуктами.

Були шевці кравці пекарі і інші.
На куті була корчма, владителем
був жид Мошко.

До корчми приходили
багаті підприємці і господарі.

СХОДИЛИСЯ НА РОЗМОВИ І НАПИТКИ.
ДЕ КОТРІ ГОСПОДАРИ ПИЛИ І
ПРИПИВАЛИ ЗЕМЛЮ-МОРГІ.

А ДРУГІ КУПОВАЛИ І БОГАТІЛИ.
УЛЮЧ СЕЛО МЕЖАЛО БІЛЯ
РІКИ СЯН. ЗЕМЛЯ КОЛО СЯНУ
БУЛА ДУЖЕ ДОБРА.

ДАЛЬШЕ БУЛИ ГОРБОЧКИ І ГОРИ,
АЛЕ КОЖНА ЧАСТИНА, ДОМИНА
ЧИ ГОРА БУЛИ ЗАДРАНІ І ЗАСІЯНІ.

ЧЕРЕЗ БОРІВНИЦЮ ПЛИНУЛА
ДОСЬТЬ ШЕРОКА І ГЛИБОКА РІКА.
КОТРА ВПЛИВАЛА ДО РІКИ СЯН.

МЛИНАРІ КОРИСТОВАЛИ ВОДОЮ
ДО МЛИНІВ. МІЙ БАТЬКО ЗБИРАВ
ВОДУ В СТАВІ ЯК БУЛО БАГАТО
ВОДИ В СТАВІ, ТОДІ ПУЩАВ
ЖОЛУБАМИ НА ВЕЛИКЕ МЛИНСЬКЕ
КОЛЕСО. КОТРЕ ОБЕРТАЛОСЯ
І ДАВАЛО СИЛУ ПОРУШУВАТИ,
ТОРБІНИ І ТОДІ МЛИНІ ТАРТАК
ПРАЦЮВАЛИ.

ЛЮДИ З ОКОЛИЧНИХ СІЛ
ПРИЇЖАЛИ ДО УЛЮЧА МОЛОТИ.

КУТ БУВ НА СЕРЕДНІ СЕЛА.

ТУТ БУЛА КОМПРАТИВА ДЕ
МОЖНА БУЛО КУПИТИ ЦО ЛЮДАМ
БУЛО ПОТРІБНЕ. КОМПРАТИВІ
ПРОВАДИВ ТАВЛО ХАРИДАЧАК.

МИ МАЛИ ГОРНУ НОВУ ШКОЛУ.

ДЕ Я ХОДИЛА ПАРО РОКІВ.

ПОТІМ ЗАЙШЛИ ЗМІНИ І
ШКОЛИ НЕ БУЛО.

В ДОЛГОВ БУЛА ЗАРНА ЦЕРКВА
СВ. МИКОЛАЯ.

ПАРУХОМ ТОДІ БУВ ОТ. СОМТАКЕВИЧ
КОТРИЙ МАВ ВЕЛИКЕ ГОСПОДАРСТВО
ДЕ ПРАЦЮВАЛИ БІДНІ ЛЮДИ.
ОТ. СОМТАКЕВИЧ МОВ ОДНОГО
СИНА РОМАНА.

КОТРИЙ ЗАКІНЬЧИВ МУЗИЧНУ ШКОЛУ
В УЛЮЧИ ВІН ПРОВАДИВ
ХОР І ПРОСВІТУ.

ДРУГА ЦЕРКВА БУЛА І Є В
УЛЮЧИ НА ВИСОКІ ГОРІ ДУБНИК.
КОТРА МАЄ ВЖЕ 510 РОКІВ
ДУЖЕ СТАРЕНЬКА.

І ТЕПЕР ІЩЕ РАЗ В РОЦІ
ВІДБУВАЄТЬСЯ ПРАЗНИК.

ВОЗНЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ.

ЛЮДИ ПРИЇЖАЮТЬ З РІЗНИХ
СТОРОН ПОЛЬЦІ І НАВІТЬ
З ЗАГРАНИЦІ З ІНШИХ КРАЇН СВІТУ.
І Я РАЗ ПРИЇХАЛА З КАНАДИ НА
ТАКІЙ ПРАЗНИК.

Я СТІНУЛА МОЇХ ПРИЯТЕЛІВ З
МОЛОДЦХ ЛІТ. ТО БУЛО ЩОСЬ
НАДЗВИЧАЙНО ЦІКАВО ПОБАЧИТИ
ПРИЯТЕЛІВ З КОТРИМА ХОДИЛА
ДО ШКОЛИ.

ТАШКО БУЛО ПІЗНАТИ ОДЕН
ДРУГОГО, РОКІ ЗРОБИЛИ СВОЄ
ЦЕРКВА НА ДУБНИКУ, ДЛЯ
НАС ДІТЕЙ БУЛА ДУЖЕ БЛИСЬКО
НАШИХ ХАТІВ

ДЕ МИ ДУЖЕ ЧАСТО ЗБИРАЛИСЯ І
РАЗОМ ІШЛИ НА ВИСОКУ ГОРУ
300 МЕТРІВ ВИСОКА.

БІГАЛИ ПО СМЕНТАРИ, ЩУКАЛИ ДЕ
НАШІ БАБУНІ І ДІДИ БУЛИ ПОХОВАНІ.
ЗАГЛЯДАЛИ ДО ЦЕРКВИ ЧЕРЕЗ МАМЕ
ВІКНО.

СВЯТА РІЗДВА ХРИСТОВОГО ОБХОДИЛИ
ДУЖЕ ВЕЛЕЧАВО. МИ ДІТИ ПЕРЕД
СВЯТАМИ РОБИЛИ ПРИКРАСИ НА
ЯЛИНКУ. УЧИЛИСЯ КОЛЯДОВАТИ ВІД
СТАРШИХ. МИ ТЕРПЕЛИВО ЧЕКАЛИ
НА СВЯТ ВЕЧІР. МАМИ ВЖЕ ПРИГОТОВАВ
ВЕЧЕРЮ. ЧЕКАЛИ ІЩЕ НА ПЕРШУ ЗІРКУ.

ТОДІ ВЕЧЕРЯЛИ. БУЛО 12 СТРАВ,
ТРЕБА БУЛО КОЖНУ СТРАВУ ПОПРОБУВАТИ.
НАЙБІЛЬШЕ ЛЮБИЛИ КУТЮ.

РІЗДВО ХРИСТОВЕ ЦЕРКВА ДУЖЕ
РАНІЕНЬКО, МИ ЧЕКАЛИ НА
КОЛЯДНИКІВ

КОЛЯДНИКІ БУЛИ ДУЖЕ ЗАРНО
ВДЯГНЕНІ.

ГОРД, АНГЕЛИ ЧОРТИК З ВИЛКАМИ
І СМЕРТЬ З КОСОЮ.

МИ ДУЖЕ БОЯЛИСЯ ЧОРТИКА.

БО ВІН БІГАВ І СТРАШИВ ДІТЕЙ.

ПОТІМ КОЛЯДНИКІ ЗАРНО ЗАКОЛЯДО-
ВАЛИ. ГОСПОДАРІ ПОДЯКУВАЛИ
І ДАВАЛИ ПОДАРКІ ХТО ЩО МОВ.

ДРУГИЙ СВЯТ ВЕЧІР БУ ЙОРДАНЬСЬКИЙ
ТО ВЕЧЕРІ МИ ПОСІДАЛИ БІЛЯ ВІКНА
І ЧЕКАЛИ НА ЩЕДРИКІВ.

ЩЕДРИКИ ПРИХОДЖУЛИ ПІД ВІКНО
І ПИТАЛИ.

ЩЕДРИЙ ВЕЧІР БОЖИЙ ВЕЧІР,
КАЖЕТИСЯ ВЕСЕЛИТИ?

ГОСПОДАРИ ВІДПОВІДАЛИ КАЖЕМО
ПРОСИМО.

ЩЕДРИКІ ЗАРНО ЗАЩЕДРОВАЛИ.

ТОДІ ГОСПОДАРИ ВИНОСИЛИ ГОСТИНЦІ
КОЛАЧІ,

ЩЕДРИКІ ПОДЯКУВАЛИ І ПІШЛИ ДАЛИ
ПО СЕЛІ.

НА ДРУГИЙ ДЕНЬ В РАНЦІ ІШЛИ
НА РІЧКУ БІЛЯ ДУБНИКА.

РІЧКА БУЛА ЗАМЕРЗЛА ДЕ БУВ
ВЕЛИКИЙ ХРЕСТ³ ЛЮДУ І МІА,
В РІЧЦІ ПРОРУБАНИЙ ЩОБ МОЖНА
ДІСТАТИ ВОДУ.

ПЕРШЕ ЙОРДАНЬСЬКА СОЛУЖБА
БОЖА. ОТЕЦЬ ПОСВЯТИВ ХРЕСТ
І ВОДУ У РІЧЦІ. ЛЮДИ БРАЛИ
ВОДУ І НЕСЛИ ДО ДОМІВОК.

МОЯ МАМА КРУПИЛА СВЯЧЕНОЮ
ВОДОЮ КОЖНУ КІМНАТУ В ХАТІ, З
МОЛИТВОЮ.

СВЯТ СВЯТ ГОСПОДЬ БОГ ВСЯКЕ
ДУХАННЯ ХАЙ ХВАЛИТЬ ГОСПОДА.

ТАК ЗАКІНЧИЛИСЯ ЗИМОВІ СВЯТА.

ПРИЙШЛА ВЕСНА ВЕЛИКАДЕНЬ
ПРИНЕСЛА.

ТО БУВ ЧАС ПРИГОТОВЛЯТИСЯ ДО
ВЕЛИКОДНІХ СВЯТ.

МАМИ З ДІТЬМИ ПИСАЛИ ПИСАНКИ.

МАМИ ПЕКЛИ ПАРКИ.

ДІТИ ПОМАГАЛИ СКЛАДАТИ
ДО КОШИКА.

ПАРКА КОБАРКА ПИСАНКИ І ЯЕЧКА.

В СУБОТУ НЕРОЛИ СВЯТИТИ.

ПО СЛУЖБІ БОЖІ ПРИХОДИЛИ ДО
ДОМІВОК І МАЛЕ СПІЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ.

ЦІЛА РОДИНА І ГОСТІ.

ПО Сніданку співами.

ХРИСТОС ВОСКРЕЄТ РАДІЙТЕ ДІТИ
БІЖІТЬ У ПОЛЕ У САДОК, ЗБИРАЙТЕ
ЗІМЛЯЧКА І КВІТИ КОЛАДІТЬ НА
БОЖИЙ ХРЕСТ ВІНОК.

ПОНЕДІЛОК СЛУЖБА БОЖА В ЦЕРКВІ
НА ДУБНИКУ. ПО СЛУЖБІ МИ БІГЛИ
З ВИСОКОЇ ГОРИ ДО ДОМІВОК.

ПОЧАМАЄЯ ДІТОЧА ЗАБАВА. ОДЕН
ОДНОГО ОБЛІВАВ ВОДОЮ.

БУЛО БАГАТО РАДОСТИ І РМІХУ,
А НЕРАЗ ПЛАЧ ЯК ЗАРНА СІЖОНКА
БУЛА МОКРА. ПОМІВАНИЙ ПОНЕДІЛОК
ЦЕ БУВ ЗВИЧАЙ НАШИХ ПРЕДКІВ,
З ДАВНИХ ЧАСІВ.

ЦЕ БУЛА РАДІСТЬ ДЛЯ НАС ДІТЕЙ І
СТАРШИХ ДІВЧАТ І ХЛОПЦІВ.

ПАМ'ЯТАЮ ЯК РАЗ В РОЦІ ОБХОДИЛИ
ПРАЗНИК ВОЗНЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО.

ЗЕМЕНІ СВЯТА. ЦЕРКВА І ХАТИ
БУЛИ ПРИКРАЩЕНІ ЗЕМЕНИМИ ЗІМОЧКАМИ.
НА ЦЕЙ ПРАЗНИК ПРИХОДИЛИ БАГАТО
ЛЮДЕЙ З СУСІДНИХ СЕЛ.

ПЕРШЕ ВЕЛИКА СЛУЖБА БОЖА.

В ЦЕРКВІ НА ДУБНИКУ.

ПО СЛУЖБІ ЛЮДИ СХОДИЛИ З
ГОРИ ДУБНИК НА ДОЛИНУ, ДЕ
БУЛО БАГАТО КРАМАРІВ З СВОЇМА
КРАМНИЧКАМИ.

Вони приїждали з Сянока і інших міст. Крамарі привозили різноманітні речі. Найбільше для дітей різні забавки. Печиво цукорки, морозиво. Валика потіха для дітей, як батьки могли щось купити для нас.

Моя мама купила мені коралики з цукорків в різних кольорах.

Ми також робили знімки.

Я на знімці тримала очі на долину і дивилася на мої прикраси коралики. Це був остатній час таких празників.

Добрі часи перейшли.

Пришли німці забрали молодих дівчат і хлопців до Німеччини на роботу.

Друга дуже сумна вістка для цілого села була коли німці забирали жидів з цілого села.

Жида були нашими сусідами.

Дуже сумні дні настали. Ми діти не змогли зрозуміти чому їх забрали. Люди почали журитися що тепер, буде знами

Не треба було довго чекати.

Пришли москалі. Закладали комгоспи. Забрали господарям землю корови і коні. Усі мусіли працювати в комгоспі.

Як щось вродилося був добрий урожай, то забирали собі.

Людям залишали дуже мало.

Почався голод, багато людей померло з голоду. Потім чорна хмара зависіла над українськими селами і Улючом. Польська міміція напала на села і Улюч.

Заберали що хотіли і ще били людей. Прийшла до Улюча сотня УПА.

Закватировали під місом люди помагали як могли.

Від нас мали м'яку, жінки пекли хліб і везли в міс.

Тартак різав бельки на бункри.

Від того часу більше поляків напало на Улюч. Село мало варту котра стояла на горі Дубник і давала знати. Дзвонили дзвони. Тоді люди заберали що могли з собою і втікали до міса.

Ми також втікали до міса, ми брали з собою корову щоб мати молоко. Часто спали в лісі на листях.

Було зимно і голодно.

Як військо пішло з села вертали.

Часто військо напало на село що ніхто несподівався.

Тоді була велика біда.

Били людей і кричали бандировці: ми вас усіх знищимо.

Одного разу як я пам'ятаю люди кричали поляки ідуть.

Чоловік прибіг до нашої хати хотів сховати. Вони його

змовили випровадити на повір'я

і застрімими не питаючи його хто ти
це було біля мене парокроків.

Я почала плакати і кусати
свої пальці аж до крові з страху.
Це була велика для нас усіх
хвиля смутку.

Чоловіка невинно забили.

Я журилася і плакала що вони
знайдуть мого батька.

Незадовго прийшла жінка з
двома хлопчиками усі плакали
незадовго спалили млин тартак
і хату. Щоб нею марати у па.

Мою маму збили до непритомності.

Нас дітей хотіли повкидати в
огонь. Але наша сусідка

Мілька Кудлик сказала що це
мої діти і забрала нас до своєї хати.

Потім спалили ціле село.

Люди прийшли зоріса до спалених
хат. Господарі побудовали хатки
з соломи як Ескімоси.

і так за Божом волею пережили
зиму. В березні 1947 року

богато війська пришло до села.

Зробили збори що за дві години
маємо опущати у люч.

Мій батько і вуйко Барані запрягли
дві корови до воза і поклали
що могли. Люди котрі не мали
чим їхати, забрали на плечі що могли
і мищали у люч.

Приїхали до сяну тато посадив
нас на віз, щоб переїхати ріку —

БО ВОДА БУЛА ДУЖЕ ЗИМНА В БЕРЕЗНІ.
БІЛЬШІСТЬ ЛЮДЕЙ І БАТЬКИ ІШЛИ ЧЕРЕЗ
ЗИМНУ ВОДУ.

ВІЙСЬКО ДАЛЬШЕ НАС ПРОВАДИЛО
ТАКИМИ ДОРОГАМИ ЩО МИ ДУМАЛИ
ЩО НАС ПОВКІДАЮТЬ ДО СЯНУ.

БО ДОРОГИ БУЛИ ВОЗЕНЬКИ І В РОРІ
А СЯН РІКА В ДОЛИНІ. ЯК ПОДИВИЛИСЬ
НА ДОЛИНУ ТО СТРАХ БРАВ ЩО БУДЕ
ДАЛІ. ЗА ТРИ ДНІ ПРИЇХАЛИ ДО
СЯНОКА НА КОЛІНОВУ СТАНЦІЮ.

ЗАЛАДОВАЛИ НАС НА ВАГОНИ, ХОДОБУ
І ЛЮДЕЙ РАЗОМ.

МИ БУЛИ ЦАСЛИВІ ЩО МИ ДАЛЬШЕ
МАЛИ СВОЮ КОРОВКУ.

ЗАВЕЗЛИ НАС ДО СУША НА ПОНІМЕЦЬКІ
ЗЕМЛІ.

ДАЛЬШЕ ТЯГАРОВИМИ АВТАМИ
ПОРОЗВОЗИЛИ НАС ПО СЕЛАХ ДЕ
ВЖЕ ЖИЛИ ПОЛЬСЬКІ ЛЮДИ.

ХАТА ДЕ НАС СКІНОЛИ НЕМАЛА
ВІКОН АНІ ДВЕРЕЙ.

ПОЧАТКИ НА ЧУЖИНІ БУЛИ ДУЖЕ
ТЯШКИ. ОДНО БУЛО ДОБРЕ ЩО
НЕБУЛО СТРАХУ. СПОКІЙНО МЕРЕСПАЧИ
НІЧ.

ЛІТОМ ПОМАРАЛИ БАТЬКАМ НА
ПОСМОДАРЦІ.

В ВЕРЕЗНІ МАМА ЗАПРОВАДИЛА
НАС ДО ШКОЛИ. ТРИ КІЛІОМЕТРИ
ВІД НАШОЇ ХАТИ.

ТРЕБА БУЛО СКОРО ВИВЧАТИ НОВІ
АЗБУКУ.

А Україна побачить кращий евіт
кращу дачю.

Я Софія Пристай дякую Борові
за кожну хвилину мого життя.
А моє життя найкраще в ті
чудові країні Канада.

Де моя родина побільшилася
до 12 осіб.

Це моє щастя і моя радість.

Ми разом на наші свята.

Уродини і інші okazji.

Софія Пристай
Sofia Pristaj
ТІЛУ ОН.

LOL 270

TEL. 705 361-3432

Дорогий Ірко написавмо що
запам'ятала з моїх диточих літ.
виримавмо знимку мої церкви
тут на оселі.

Мою хатку і мої дівчатка і я

Тривайте здорові з Борові.

